

Arrest

nr. 154 634 van 15 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 maart 2015 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2015 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De vader van verzoekster trad in 1995 in Turkije op religieuze wijze in het huwelijk met de moeder van verzoekster A. G.

1.2. De vader van verzoekster diende op 10 juni 2003 bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Ankara een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) in het kader van de gezinshereniging met zijn toenmalige (Turkse) echtgenote V. U., waarmee hij op 22 april 2003 in het huwelijk was getreden.

- 1.3. Op 21 februari 2005 werd aan de vader van verzoekster een visum afgeleverd. Verzoeksters vader kwam op 5 maart 2005 toe op Belgisch grondgebied.
- 1.4. De vader van verzoekster diende op 28 juni 2005 een aanvraag in tot vestiging met zijn toenmalige (Belgische) echtgenote V.U.
- 1.5. Op 15 juli 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek inzake de aanvraag tot vestiging van verzoeksters vader van 28 juni 2005.
- 1.6. De vader van verzoekster werd op 28 november 2005 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 27 november 2010. Deze werd op 27 oktober 2008 omgezet naar een C-kaart geldig tot 7 oktober 2013.
- 1.7. Bij vonnis van de Turkse rechter van 25 november 2008 wordt de echtscheiding uitgesproken tussen verzoekster haar vader en zijn echtgenote V. U.
- 1.8. De vader van verzoekster trad op 20 juli 2009 in het huwelijk met de moeder van verzoekster.
- 1.9. Verzoeksters moeder diende samen met haar (toen) minderjarige kinderen A. D., A. M., A. H. en A. G. op 24 november 2010 een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) in het kader van de gezinshereniging met haar echtgenoot/vader van verzoekster.
- 1.10. Op 12 mei 2011 werd aan verzoeksters moeder en haar minderjarige kinderen een visum afgeleverd. Op 28 juli 2011 werden zij toegelaten tot een tijdelijk verblijf tot 11 juli 2012.
- 1.11. Op 7 juni 2012 werd het tijdelijk verblijf van verzoeksters moeder en haar minderjarige kinderen verlengd tot 11 juli 2013.
- 1.12. Bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde van 27 december 2012 werd het op 22 april 2003 afgesloten huwelijk tussen de vader van verzoekster en V. U. nietig verklaard wegens schijnhuwelijk. Dit vonnis wordt door het Hof van Beroep te Gent bij arrest van 2 oktober 2014 in hoger beroep bevestigd.
- 1.13. Op 13 juni 2013 werd het tijdelijk verblijf van de moeder van verzoekster en haar minderjarige kinderen verlengd tot 12 juli 2014.
- 1.14. Op 15 mei 2014 werden de moeder van verzoekster en haar minderjarige kinderen in het bezit gesteld van een B-kaart.
- 1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 30 maart 2015 een beslissing waarbij het recht op vestiging van de vader van verzoekster werd ingetrokken, waarbij tevens een einde werd gemaakt aan het verblijfsrecht van de minderjarige dochter A. B.
- 1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 30 maart 2015 eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de vader van verzoekster en diens minderjarige dochter A.B.
- 1.17. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 30 maart 2015 eveneens een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) ten aanzien van de moeder van verzoekster en de minderjarige kinderen A. M., A. H. en A. G.
- 1.18. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 30 maart 2015 eveneens een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) ten aanzien van verzoekster. Verzoekster werd hiervan op 29 april 2015 in kennis gesteld.
Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:
“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: A.(...)

Voorna(a)m(en): D.(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

**de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf (artikel 11, §2, eerste lid, 4°).*

De betrokkene heeft op basis van zijn vader A.(...), M.(...) verblijfsrecht van onbeperkte tijd gekregen in het Rijk. Op 12.05.2011 werd zijn visumaanvraag van 24.11.10 voor het verkrijgen van een visum type D op basis van art 10 §1, al 1,4° van de wet van 15.12.1980 in functie van A.(...), M.(...) goedgekeurd omdat A.(...), M.(...) op dat moment gevestigd was in België. De betrokkene verkreeg op 28.07.2011 een verblijfsrecht voor beperkte duur en zijn sinds 15.05.14 toegelaten tot een verblijfsrecht van onbeperkte duur. Het recht op vestiging van A.(...), M.(...) werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op 30.03.2015 omdat hij dit recht verkregen had door fraude. Immers had A.(...), M.(...) zijn vestiging verkregen door zijn huwelijk op 22.04.2003 met de Belgische onderdane V.(...), O.(...). Dit huwelijk werd op 02.10.2014 vernietigd door het Hof van beroep te Gent (...) als zijnde een schijnhuwelijk. Gezien A.(...), M.(...) zijn vestiging door fraude verkregen heeft en deze vestiging van doorslaggevend belang was voor het toekennen van initieel het tijdelijk en later het onbeperkt verblijfsrecht van de betrokkene, dient zijn verblijfsrecht te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 11, §2, 42quater, §1, derde lid, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel. Tevens wordt er gewag gemaakt van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht."* Verzoekster stelt in haar eerste middel als volgt:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de

motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij diende bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden met de duur van het verblijf van verzoekster, hun leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen hebben met hun land van oorsprong.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen onderzoek is gevoerd zoals gesteld in artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Artikel 74/13 Vw. stelt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering verwerende partij rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

In casu is dit eveneens niet gebeurd.

De kinderen hadden geen enkele invloed op het doen en laten van hun vader.

Met al deze elementen heeft verwerende partij geen rekening gehouden in zijn beslissing.

Bij de procedure nietigverklaring van het huwelijk van de vader van verzoekster is zij niet betrokken geweest en heeft zij zich niet kunnen verdedigen.

Bijgevolg is er een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht.”* Onder *“middel”* dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekster laat na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 11, § 2 van de vreemdelingenwet en de aangevoerde beginselen zou schenden.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partijen immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit de middelen blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kan dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de motiveringsplicht als bij de beoordeling van het zorgvuldigheidsbeginsel, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De thans bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 26/4, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 26/4, § 1 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het verblijf van de op grond van artikel 10, van de wet, toegelaten vreemdeling, geeft hij hem, zo nodig, het bevel om binnen een bepaalde termijn het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze beslissing aan de vreemdeling door hem het document overeenkomstig het model van bijlage 14ter te overhandigen.”

Artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

(...)”

2.7. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris het recht op vestiging van de vader van verzoekster intrekt op grond van het rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” en dit omwille van de vernietiging door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde (nadien in beroep bevestigd door het Hof van Beroep te Gent) van het huwelijk van verzoeksters vader wegens schijnhuwelijk (zie punt 1.15). Waar verzoekster stelt dat zij niet betrokken is geweest bij de procedure tot nietigverklaring van het huwelijk van haar vader en haar niet heeft kunnen verdedigen, dient de Raad op te merken dat hij niet bevoegd is om zich uit te spreken over de procedure voor de burgerlijke rechtbanken die betrekking hebben op een schijnhuwelijk. Verzoekster moet, indien zij van mening is dat haar rechten werden miskend, de rechtsmiddelen aanwenden die hen in dat kader worden geboden.

2.8. Verzoekster voert aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België, en de bindingen met het land van oorsprong, waarbij zij vervolgens verwijst naar artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd echter genomen op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, waardoor de schending van dit artikel niet dienstig wordt aangevoerd. Artikel 11, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet stelt dat er met “*de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst*” enkel rekening moet worden gehouden indien er een einde werd gesteld aan het verblijf op basis van artikel 11, §2, eerste lid, 1°, 2° of 3° van de vreemdelingenwet en dus niet wanneer artikel 11, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet wordt toegepast, zoals *in casu* het geval is. Door te benadrukken dat de kinderen geen enkele invloed hadden op het doen en laten van hun vader toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van de vaststelling dat het recht op vestiging van de vader van verzoekster door fraude werd verkregen het verblijfsrecht van verzoekster diende te worden ingetrokken.

2.9. Verzoekster werpt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op en stelt dat er bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening diende te worden gehouden het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, hetgeen *in casu* niet gebeurd is. Echter laat verzoekster na enige concrete elementen aan te geven waarmee dan wel rekening diende te worden gehouden, waardoor zij er niet in slaagt een schending van dit artikel aannemelijk te maken.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 42quater, § 1, derde lid of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.11. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster stelt daarbij als volgt:

“Verzoekster heeft een huwelijksaangifte ingediend met de heer Y.(...) D.(...), van Belgische nationaliteit.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven haar fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoekster vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar man en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;"

2.12. De geschonden verdragsbepaling artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.13. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is.

2.14. Om te bepalen of er een inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. the Netherlands*). In casu gaat het om de weigering van een voortgezet verblijf, waardoor er aan artikel 8.2 van het EVRM dient te worden getoetst.

2.15. Het in artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en familie- en gezinsleven is niet absoluut. Artikel 8.2 van het EVRM voorziet dat de inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de becommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven. Het Hof heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de

principes die de negatieve verplichtingen regelen. In beide gevallen dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, *Sen v. Nederland*, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, *Ahmut v. Nederland*, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, *Keegan v. Ierland*, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, *Mokrani v. Frankrijk*, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, *Beldjoudi v. Frankrijk*, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, *Moustaquim v. België*, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België*, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, *Moustaquim v. België*, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (*Solomon v. Nederland* (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

2.16. De bestreden beslissing is voorzien in de wet en er kan niet ernstig betwist worden dat deze één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreven. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127 708).

2.17. Ingevolge de nietigverklaring - die *ex tunc* geldt - van het eerdere huwelijk met een Belgische onderdaan dat de vader van verzoekster aanging dient dit huwelijk te worden geacht nooit te hebben bestaan. Het recht op vestiging van verzoeksters vader dient te worden geacht nooit te hebben bestaan vermits diens verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had zijn huwelijk nooit plaatsgevonden (RvS 5 juni 2002, nr. 107.363; RvS 5 juni 2002, nr. 107.369; RvS 7 december 2004, nr.138.115; RvS 30 mei 2006, nr. 159.294). Aldus vervalt ook de grond waarop het verblijfsrecht van verzoekster is gebaseerd (cf. RvS 28 november 1996, nr. 63 332). De door verzoekster aangevoerde schending van het privé- en gezinsleven dient dan ook in deze context te worden bekeken.

2.18. Het is in de eerste plaats aan verzoekster om bij het aanvoeren van een schending van artikel 8 van het EVRM haar gezinsleven aan te tonen en op een voldoende en precieze wijze de beweerdde schending aan te tonen. Verzoekster stelt dat zij een huwelijksaangifte heeft ingediend met de heer Y. D., maar brengt hiervan geen enkel bewijs bij. Ook toont verzoekster niet aan dat een eventueel gezinsleven niet zou kunnen worden verdergezet in Turkije omdat al de leden van haar gezin het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verder beperkt verzoekster zich tot een theoretische uiteenzetting en de loutere, geenszins concreet uitgewerkte beweringen dat het de bedoeling is van de gemachtigde van de staatssecretaris om aan verzoekster "*de erkenning van on het even welk verblijfsrecht te weigeren.*" Een schending van artikel 8 van het EVRM werd bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

2.19. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN